

Nr 45.

Av herr Lovén, *angående snabbare och effektivare skatteindrivning gentemot i arbete anställda utlänningar.*

Alltsomoftast har i pressen och även annorstädes påtalats den alltför stora gästfrihet, som ur skattesynpunkt visas utlänningar, vilka uppehålla sig här i landet och här hava sin inkomst. Jag avser då närmast utländska arbetare, som tagit anställning hos arbetsgivare härstädes, och tager begreppet arbetare i så vidsträckt bemärkelse att dit hänföras löntagare överhuvudtaget. Dessa arbetare bliva visserligen i likhet med våra egna taxerade och påförda skatter i vederbörlig ordning, men dessa skatter erläggas nästan aldrig av de skattskyldiga, ty dessa lämna ofta landet så snart utskylderna skola indrivas. Denna erfarenhet hava de skatteindrivningsmyndigheter, jag vidtalat i saken, gjort, och såväl dessa myndigheter som vederbörande arbetsgivare hava framhållit, att de utländska arbetarna, som i allmänhet hava mycket god kännedom om de svenska beskattningsförhållandena, pläga stanna kvar i sin arbetsanställning i två kalenderår, eller med andra ord just den tid, under vilken skatteindrivning uteblir. Sedan lämna de landet med påföljd att först deras kronoutskylder och därefter kommunalutskylderna avskrivs. För *två års inkomst* utnjuta utländska arbetare under sådana förhållanden i realiteten skattefrihet. Att detta är möjligt med gällande lagstiftning på området, kan lätt påvisas med följande exempel: En utländsk arbetare, som börjar sin anställning här i landet den 1 jan. 1927, blir taxerad för sin inkomst under sagda år vid 1928 års taxering. Den första skatt, som med denna taxering som grund påföres denne utländske arbetare, uppbäres i slutet av år 1928, men uteblir måhända, varefter den uppföres å restlängd, som av vederbörande uppbördsman lämnas till indrivning i januari månad 1929, vid vilken tidpunkt denne arbetare kanske lämnar landet för att slippa undan skatten. Med lika dåligt resultat taxeras samme utländske arbetare, som nu vistas å utrikes ort, för 1928 års inkomst. Det är dessutom ej uteslutet att just samme utländske arbetare om någon tid kan under annat namn inkomma i landet och ännu en gång förfara på samma sätt.

Av det anförda exemplet torde med all tydlighet framgå att brister vidlåda vår skattelagstiftning i vad den avser indrivning av skatter hos här i landet bosatta, verksamma, utländska arbetare, samt att det är av behovet påkallat att dessa missförhållanden avhjälpas. Det kan nämligen ej uppfattas annat än som en stor orättvisa, att skatterna uttagas intill sista öret av våra egna arbetare, under det att hit införskaffad, ofta på grund av specialutbildning

väl avlönad, utländsk arbetskraft går skattefri. Det är även stora skattebelopp, som stat och kommun på detta sätt gå miste om.

Gällande lagstiftning angående indrivning av bevillningsavgifter från här i landet vistande utländska handelsresande och artister, i vilken lagstiftning föreskrives avgifternas förskotterande eller också säkerhet för desamma, synes giva anvisning på *en* utväg till lösning av denna fråga. Mera praktiskt är måhända det sätt som tillämpas i Tyskland. Där få nämligen utländska arbetare vid varje avlöningstillfälle avstå vissa procent av sin lön till gäldande av skatter.

En blivande utredning får emellertid visa vilken väg som är lämpligast att beträda vid frågans lösning.

På grund av det anförda får jag härmed hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville utreda och till riksdagen snarast inkomma med förslag till lagbestämmelser, åsyftande snabbare och effektivare skatteindrivning gentemot utlänningar, som här i landet tagit arbetsanställning.

Stockholm den 18 januari 1927.

Carl Lovén.